

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 23Ek/368/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119238826
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Zdechovanová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2023:6119238826.5

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXX/X, D. E., právne zastúp.: JUDr. Katarína Kaňková, PhD., advokátka so sídlom Hurbanova 81, 920 01 Hlohovec proti povinnému: Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., so sídlom Dostojevského rad 4, 815 74 Bratislava-Nové Mesto, IČO: 00 151 700, právne zastúp.: Mgr. Marcel Drgon, advokát s.r.o., so sídlom Jesenského 2, 811 02 Bratislava-Staré Mesto, IČO: 51 173 565, vedenej súdnym exekútorom JUDr. Zuzanou Vicenovou, so sídlom Lužná 1, 85104 Bratislava pod sp.zn. 348EX 88/19, o vymoženie 12.172,99 Eur s príslušenstvom a trovami exekúcie, o návrhu povinného na zastavenie exekúcie, rozhodujúc o sťažnosti povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 23Ek/368/2019 zo dňa 12. januára 2021, takto

rozhodol:

I. Súd m e n í výrok II. a III. uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 23Ek/368/2019 zo dňa 12. januára 2021 o náhrade trov konania oprávneného tak, že ho nahrádza výrokom v znení: „Oprávnený má nárok na náhradu trov exekučného konania vo výške 306,74 Eur, ktoré budú od povinného vymáhané na základe dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie“.

II. Vo zvyšnej časti súd sťažnosť povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 23Ek/368/2019 zo dňa 12. januára 2021 z a m i e t a.

III. Oprávnený má nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v súvislosti s vyjadrením k sťažnosti proti uzneseniu sp. zn. 23Ek/368/2019 zo dňa 12.01.2021 vo výške 154,44 Eur, ktoré budú od povinného vymáhané na základe dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie.

IV. Povinnému sa nárok na náhradu trov sťažnostného konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Dňa 12.01.2021 vydal Okresný súd Banská Bystrica konajúc vyšším súdnym úradníkom uznesenie pod sp. zn. 23Ek/368/2019, ktorým zamietol návrh povinného na zastavenie exekúcie (výrok I.), priznal oprávnenému nárok na náhradu trov pôvodného exekučného konania vo výške 368,09 Eur (výrok II.) a tiež nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v súvislosti s vyjadrením k sťažnosti proti uzneseniu sp. zn. 23Ek/368/2019 zo dňa 17.10.2019 vo výške 184,04 Eur (výrok III.), pričom zároveň povinnému náhradu trov v súvislosti s podaným návrhom na zastavenie exekúcie a podanou sťažnosťou proti uzneseniu sp. zn. 23Ek/368/2019 zo dňa 17.10.2019 nepriznal (výrok IV.). Predmetné uznesenie vyššieho súdneho úradníka je už v poradí druhým uznesením zaoberajúcim sa návrhom povinného na zastavenie exekúcie, keď prvé uznesenie sp.zn. 23Ek/368/2019 zo dňa 17.10.2019 bolo rozhodnutím sudcu prvej inštancie z 09.12.2019 pre obsahové nedostatky zrušené a v uznesení sp.zn. 23Ek/368/2019 zo dňa 12.01.2021 sa vyšší súdny úradník zaoberal predloženým návrhom na zastavenie exekúcie nanovo.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie doručeným súdu dňa 20.02.2019 domáhal od povinného vymoženiu pohľadávky vo výške 12.172,99 Eur s príslušenstvom na základe exekučného titulu - uznesenia Krajského súdu v Bratislave, č. k. 9Co/7/2014-385 zo dňa 31.01.2014 (ďalej len „exekučný titul“). Dňa 21.03.2019 súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi JUDr. Zuzane (Borárosovej) Vicenovej so sídlom exekútorického úradu v Bratislave, ktorá exekúciu vedie pod č. 348EX 88/19. V priebehu konania predložil súdny exekútor súdu návrh povinného na zastavenie exekúcie. Preskúmaním návrhu bolo súdu preukázané, že povinný podal návrh na zastavenie exekúcie v zákonom stanovenej 15-dňovej lehote.

3. Povinný v návrhu na zastavenie exekúcie žiadal zastaviť exekúciu z dôvodu, že po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku a tiež z dôvodu existencie okolností, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu. Uviedol, že exekučný titul bol vydaný po tom, ako na základe dvoch dovolaní oprávneného Najvyšší súd SR dvakrát zrušil právoplatné rozhodnutia KS v BA, na základe ktorých povinný medzičasom nahradil oprávnenému na účet jeho právnej zástupkyne trovy konania po čiastkach 10.797,43 Eur dňa 03.08.2009 a 1.375,56 Eur dňa 12.12.2011. Na preukázanie týchto skutočností predložil povinný výpisy z účtu, pričom táto skutočnosť je zrejmä aj z odôvodnenia samotného exekučného titulu. Taktiež uviedol, že po vydaní exekučného titulu povinný oprávnenému cestou jeho právnej zástupkyne listom zo dňa 13.03.2014 oznámil, že vzhľadom na skutočnosť, že mu už medzičasom na základe zrušených rozhodnutí trovy konania v celkovej výške 12.172,99 Eur nahradil, splnil tým povinnosť uloženú mu exekučným titulom. Z hľadiska právnej kvalifikácie mal povinný za to, že dňa 13.03.2014 jednostranne započítal svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia voči oprávnenému na vrátenie dovtedy zaplatených náhrad trov konania, pri ktorých právny dôvod odpadol, v celkovej výške 12.172,99 Eur voči svojej povinnosti nahradiť mu trovy konania na základe exekučného titulu, a je tak daný dôvod na zastavenie exekúcie podľa ustanovenia § 61k ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku, pretože po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti (zápočet), ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku. Ak by súd list povinného zo dňa 13.03.2014 neposúdil ako započítací prejav vôle, mal povinný za to, že aj tak je zo skutkového stavu veci na základe predložených dôkazov zrejmé, že je daný dôvod na zastavenie exekúcie prinajmenšom podľa ustanovenia §61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku, pretože náhrada trov konania podľa exekučného titulu už povinným bola oprávnenému preukázateľne zaplatená pred vznikom exekučného titulu a ďalší výkon exekúcie by bol v príkrom rozpore s verejným poriadkom Slovenskej republiky, dobrými mravmi a predstavoval by príkre zneužitie práva oprávneným na úkor povinného. Na preukázanie svojich tvrdení predložil povinný nasledovné dôkazy: uznesenie Krajského súdu v Bratislave, č. k. 9Co/7/2014-385 zo dňa 31.01.2014, výpis z účtu povinného zo dňa 03.08.2009, výpis z účtu povinného zo dňa 12.12.2011 a list povinného právnej zástupkyne oprávneného zo dňa 13.03.2014.

4. Vyšší súdny úradník v napadnutom uznesení uviedol, že v exekučnom konaní môže po začatí exekúcie dôjsť k účinnému započítaniu len za splnenia zákonného predpokladu stanoveného v § 61e Exekučného poriadku, v zmysle ktorého sa na jednostranné započítanie vzájomnej pohľadávky povinného voči oprávnenému prihliadne len vtedy, ak pohľadávka povinného je priznaná exekučným titulom, na podklade ktorého by povinný mohol viesť exekúciu proti oprávnenému. Teda námietku jednostranného započítania môže povinný uplatniť v návrhu na zastavenie exekúcie relevantne iba vtedy, ak započítava judikovanú pohľadávku (tzn. pohľadávku tiež opatrenú exekučným titulom). Citoval tiež z komentára k Exekučnému poriadku, ktorý na účel výkladu § 61e uvádza, že exekučný súd vyhodnotí, či sú skutkové a právne predpoklady na započítanie splnené, najmä či jednostranné započítanie proti pohľadávke oprávneného je prípustné a či je pohľadávka povinného spôsobilá na započítanie. Ďalej exekučný súd vyhodnotí, či bol kompenzačný prejav (právny úkon povinného) doručený oprávnenému po vzniku exekučného titulu. V prípade, že povinný namieta jednostranné započítanie pohľadávky, ktorá nie je osvedčená exekučným titulom, exekučný súd na takéto tvrdenie neprihliadne. Exekučný súd teda zamietne návrh na zastavenie exekúcie, v ktorom povinný namieta jednostranné započítanie nejudikovanej pohľadávky. Ustanovenie § 61e Exekučného poriadku nemá vplyv na platnosť kompenzačného prejavu. Z hľadiska hmotného práva je prípustné započítať nejudikovanú pohľadávku proti judikovanej pohľadávke. Ak takéto jednostranné započítanie nastane pohľadávka oprávneného de iure zanikne, avšak na jej zánik sa v exekučnom konaní neprihliadne. Môže preto nastať situácia, s ktorou procesný predpis počítá, keď exekučné konanie nezohľadňuje skutočný právny stav, pretože sa vymáha pohľadávka ktorá neexistuje. Ak oprávnený vymôže v exekučnom konaní pohľadávku, ktorá v rovine hmotného práva zanikla jednostranným započítaním, má povinný právo na vydanie bezdôvodného obohatenia. Právo na vydanie bezdôvodného obohatenia

uplatňuje povinný voči oprávnenému žalobou v sporovom konaní. Nie je tiež vylúčená zodpovednosť oprávneného za škodu spôsobenú protiprávnym konaním (podaním návrhu na vykonanie exekúcie, respektíve nepodaním návrhu na vykonanie exekúcie po zániku pohľadávky). V tomto exekučnom konaní povinný nepreukázal súdu skutočnosť, že po začatí exekúcie za splnenia podmienky podľa § 61e Exekučného poriadku došlo k spôsobilému jednostrannému započítaniu vzájomnej judikovanej pohľadávky povinného voči vzájomnej judikovanej pohľadávke oprávneného, v čoho dôsledku po vzniku exekučného titulu nenastal zákonný dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku. Ďalej dodal, že úkon povinného zo dňa 13.03.2014 nemožno považovať za započítací prejav, resp. účinky započítania na základe uvedeného listu nemohli nastať, nakoľko nebol vykonaný voči subjektu - účastníkovi konania (oprávnenému v exekučnom konaní), ale voči jeho právnenému zástupcovi, pričom právny zástupca účastníka nie je pasívne legitimovaným subjektom (s poukazom na Nález Ústavného súdu II. ÚS 85/2017-9 z 2.2.2017). Poukázal tiež na ustálenú súdnu prax, napr. Nálezu Ústavného súdu II. ÚS 85/2017-9 z 2.2.2017, v zmysle ktorého ak advokát zastupoval účastníka, ktorému bola prisúdená náhrada trov konania, je ten, ktorému bola uložená náhrada týchto trov, povinný ju advokátovi zaplatiť. To však nezakladá aktívnu legitímáciu advokáta na náhradu týchto trov konania, oprávneným subjektom je aj v tomto prípade účastník konania, ktorý sa právoplatnosťou rozhodnutia stáva veriteľom pohľadávky na náhradu trov. Určenie povinnosti zaplatiť náhradu trov konania advokátovi je len stanovením platobného miesta. Sám advokát však nie je oprávnený vo svojom mene tento nárok exekučne vymáhať, ani podať odvolanie proti rozhodnutiu o trovách konania. Zaplatením náhrady trov konania advokátovi (do jeho rúk, alebo na jeho účet) podľa neskôr zrušeného súdneho rozhodnutia vzniká bezdôvodné obohatenie tomu, v mene koho advokát náhradu prijal, t.j. účastníkovi, ktorého v konaní zastupoval a ktorému bola ich náhrada prisúdená. Takýto výklad ohľadom postavenia advokáta analogicky aplikoval aj na situáciu v súvislosti s vykonaním deklarovaného započítacieho prejavu vôle povinného smerom k právnej zástupkyňi oprávneného. Pokiaľ povinný navrhol eventuálne zastavenie exekúcie s poukazom na § 61k ods.1 písm. d) Exekučného poriadku, pretože náhrada trov konania podľa exekučného titulu už bola oprávnenému preukázateľne zaplatená pred vznikom exekučného titulu, k tomuto vyšší súdny úradník (aj s poukazom na skoršie, t.j. prvé uznesenie o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie zo 17.10.2019) konštatoval, že povinný nemôže v návrhu na zastavenie exekúcie uvádzať skutočnosti, ktoré vznikli pred vydaním exekučného titulu. Inak povedané, zánik vymáhaného nároku môže povinný namietat, len ak nastal po vydaní exekučného titulu (v tomto prípade po vydaní uznesenia Krajského súdu v Bratislave, č. k. 9Co/7/2014-385 zo dňa 31.01.2014, vykonateľného dňa 21.03.2014). Na základe uvedeného súd v rámci prebiehajúcej exekúcie nemôže prihliadnuť na úhradu vykonanú pred vydaním uznesenia (exekučného titulu), na podklade ktorého prebieha exekúcia. Exekučný súd na okolnosti pred vydaním exekučného titulu nesmie, resp. nemá právo prihliadať, nakoľko takým postupom by sa dostal do pozície opravného súdu, pričom ale takéto postavenie exekučnému súdu neprináleží. Nečinnosť, či pasivita povinného v civilnom konaní nemôže byť na ujmu oprávneného, pretože ak bol povinný presvedčený, že trovy uhradil pred tým ako bol vydaný exekučný titul, mal možnosť sa v konaní brániť formou opravných prostriedkov. Keď tak nevykonal, musí znášať následky svojej nečinnosti. S poukazom na uvedené vyšší súdny úradník ustálil, že povinný nepreukázal prítomnosť dôvodov, ktoré by viedli k zastaveniu exekúcie podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, pričom návrh na vykonanie exekúcie bol zo strany oprávneného podaný dôvodne, preto povinným podaný návrh na zastavenie exekúcie zamietol. O náhrade trov exekúcie rozhodol tak, že z dôvodu zamietnutia návrhu povinného priznal oprávnenému nárok na náhradu výdavkov spojených s jeho zastupovaním v prebiehajúcej exekúcii, pričom tento rozdelil do dvoch výrokov na trovy vzniknuté pred vydaním zrušujúceho uznesenia sudcu prvej inštancie – za 2 úkony právnej služby vo výške 368,09 Eur a na trovy v súvislosti s vyjadrením k sťažnosti povinného vo výške 184,04 Eur. Povinnému ako neúspešnej strane v konaní o jeho návrhu na zastavenie exekúcie vyšší súdny úradník náhradu trov exekúcie nepriznal.

5. Proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka, ktoré bolo povinnému doručené dňa 12.01.2021 podal povinný sťažnosť, ktorá bola súdu doručená prostredníctvom elektronického formulára dňa 01.02.2021. Súd konštatuje, že sťažnosť bola podaná včas (s prihliadnutím na zákonné predĺženie procesných lehôt v súvislosti s ochorením Covid-19).

6. V podanej sťažnosti povinný namietal, že vyšší súdny úradník nesprávne posúdil účinky listu povinného z 13.03.2014 adresovaného právnej zástupkyňi oprávneného. Povinný adresoval svoj započítací prejav advokátke, ktorá zastupovala oprávneného v čase vydania exekučného titulu, teda de iure bol tento úkon adresovaný samotnému oprávnenému. Z tohto dôvodu by mal mať započítací prejav

prirodzene príslušné hmotnoprávne účinky. Povinný poukázal na odôvodnenie uznesenia súdu, kde vyšší súdny úradník uviedol, že na započítanie sú v exekúcii spôsobilé len judikované pohľadávky. Toto je síce pravdou, ale ustanovenie § 61e Exekučného poriadku platí až od 01.04.2017, pričom do toho času boli na započítanie proti nároku z exekučného titulu spôsobilé aj pohľadávky nejudikované. Aplikácia uvedeného zákonného ustanovenia v prejednávanej veci nemôže byť použitá, pretože je neprípustne retroaktívna, nakoľko započítací úkon bol zo strany povinného urobený 13.03.2014. Povinný je ďalej toho názoru, že pokiaľ by exekučný súd neposúdil list zo dňa 13.03.2014 ako započítací prejav vôle, je zo skutkového stavu veci zrejmé, že existuje aj dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku, pretože náhrada trov základného konania podľa exekučného titulu už bola povinným preukázateľne oprávnenému zaplatená, hoci pred vznikom samotného exekučného titulu. Povinný okrem toho v podanej sťažnosti považuje za nesprávny postup vyššieho súdneho úradníka, keď mu nedoručil žiadne z podaní oprávneného predtým, ako o nich rozhodol, čím došlo k porušeniu procesného princípu rovnosti zbraní. Zároveň namietal aj výroky o náhrade trov exekúcie v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie. V prvom rade platí, že o náhrade trov mal rozhodnúť jedným výrokom V druhom rade platí, že neexistuje žiadne predchádzajúce exekučné konanie, preto je výrok II. napadnutého uznesenia nesprávny, nakoľko priznáva náhradu trov za konanie, ktoré neexistuje. V treťom rade platí, že keďže bol povinný úspešný so svojou predchádzajúcou sťažnosťou zo dňa 04.11.2015, nie je možné za vyjadrenie k nej priznať oprávnenému náhradu trov konania, preto je výrok III. napadnutého uznesenia nesprávny (keďže tieto parciálne trovy konania oprávneného povinný procesne nezavinil). Napokon povinný napadol aj výrok IV. vydaného uznesenia z dôvodu, že si žiada priznať náhradu trov exekúcie.

7. Súdu bolo vo veci zaslané vyjadrenie oprávneného z 24.06.2021 k sťažnosti povinného, kde oprávnený vyslovil podozrenie, že predmetná sťažnosť nebola doručená vo formáte .asice t.j. vo formáte, ktorý by obsahoval elektronický podpis právneho zástupcu povinného, a preto v prvom rade je potrebné preskúmať, či predmetná sťažnosť bola podaná v súlade s Exekučným poriadkom a Civilným sporovým poriadkom, pričom v prípade, že autorizácia elektronického podania absentuje, oprávnený navrhol, aby súd v zmysle § 125 ods. 2 CSP na predmetnú sťažnosť neprihliadol. Ďalej oprávnený poukázal na svoje skoršie vyjadrenie zo dňa 26.04.2020 v tom zmysle, že list povinného z 13.3.2014 nemožno považovať za započítací prejav, nakoľko 1) nebol urobený voči dlžníkovi, ale advokátovi, ktorý nie je v postavení dlžníka (advokát vystupoval len v postavení platobného miesta). Započítanie mohol veriteľ urobiť len voči dlžníkovi (A. B.) a nie advokátke (ktorá nie je dlžník, ale je a bola len platobným miestom), nakoľko súd odporcu (teraz povinného) zaviazal uhradiť trovy navrhovateľovi (oprávnenému A. B.) nie advokátke (táto bola iba platobným miestom);

2) podľa ustanovenia § 581 ods. 2 Občianskeho zákonníka započítať nemožno premlčané pohľadávky a k dohode medzi údajným veriteľom (teraz povinným) a dlžníkom (teraz oprávneným Viliamom Ďurtom) nedošlo;

3) konanie o vydanie bezdôvodného obohatenia je samostatným konaním, a preto ani započítací prejav nebolo možné vykonať voči dlžníkovi doručením listu advokátke, nakoľko táto povinného, dlžníka v konaní resp. právnom vzťahu vo veci vydania bezdôvodného obohatenia voči ktorému by bol mal smerovať údajný započítací prejav nezastupovala, a preto ani list povinného zo dňa 13.3.2014 nikdy nebolo možné a ani nie je možné považovať za započítací prejav podľa § 580 Občianskeho zákonníka, pretože podľa tohto ustanovenia aj keby išlo o vzájomné pohľadávky, ktoré sa vzájomne kryjú, musel by byť úkon započítania vykonaný výlučne medzi veriteľom a dlžníkom, t.j. medzi Allianz – Slovenská poisťovňa a.s. a Viliamom Ďurtom. Nakoľko A. B. žiaden oznam o započítaní neobdržal a pohľadávka veriteľa je a bola i v čase zaslania listu zo dňa 13.03. 2014 premlčaná, nemohlo ísť o započítanie pohľadávky jednostranným úkonom, nakoľko zákon v § 581 ods. 2 započítanie premlčaného dlhu neumožňuje, a preto právne účinky započítania, doručením listu zo dňa 13.03.2014 advokátke nenastali a nemohli nastať.

Podľa názoru oprávneného povinný v sťažnosti opakovane uvádza tie isté skutočnosti, ktoré boli listinnými dôkazmi vyvrátené t.j. že podaný návrh na zastavenie exekúcie z dôvodu zaslania listu právnej zástupkyne oprávneného zo dňa 13.03.2014 nie je dôvodný. Oprávnený je presvedčený, že súd v uznesení zo dňa 12.01.2021 podrobne odôvodnil námietky povinného, poukázal v bode 20 na rozhodnutia Najvyššieho súdu i Ústavného súdu SR a konštatoval, že v tomto smere s poukazom na citované rozhodnutia, ide o ustálenú súdnu prax. V bode 8 sťažnosti povinný opäť uvádza, že má za to, že listom zo dňa 13.03.2014 jednostranne započítal svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, pretože po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti (zápočet), ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku. Povinný v podanej sťažnosti účelovo obišiel tú skutočnosť, že údajný zápočet nebol urobený voči

oprávnenému, ale voči právnenému zástupcovi, ktorý zastupoval oprávneného v súdnom spore, a ktorý v čase započítania už nebol ani jeho právnym zástupcom, nakoľko plná moc zanikla ukončením súdneho sporu a navyše v čase údajného započítania bola pohľadávka povinného už i premlčaná a podľa § 581 ods. 2 Občianskeho zákonníka započítať nemožno premlčané pohľadávky. Vzhľadom na uvedené má oprávnený za to, že sťažnosť povinného nie je dôvodná, preto navrhol, aby súd v zmysle § 250 CSP sťažnosť povinného zamietol a priznal oprávnenému náhradu trov exekúcie.

8. V zmysle § 202 ods. 1 Exekučného poriadku, v exekučnom konaní koná a rozhoduje vyšší súdny úradník, ak nejde o rozhodnutie o príklepe. Sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka. Pojednávanie súd nariaďuje, ak to pokladá za potrebné.

9. V zmysle § 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

10. V zmysle § 239 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. V zmysle ods. 2 uvedeného ustanovenia, sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

11. V zmysle § 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

12. V zmysle § 250 ods. 2 CSP, ak je sťažnosť dôvodná, súd napadnuté uznesenie zruší alebo zmení; v prípade zrušenia uznesenia je súdny úradník viazaný právnym názorom súdu.

13. V zmysle § 202 ods. 2 Exekučného poriadku písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietla sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí.

14. V zmysle § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak a) po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku, b) exekučný titul bol zrušený, c) je tu dôvod podľa osobitného predpisu, pre ktorý sú uznanie alebo výkon cudzieho exekučného titulu neprípustné, ibaže ho bolo možné v konaní už skôr uplatniť (§ 54 ods. 2), d) sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu.

15. V zmysle § 61k ods. 2 Exekučného poriadku, povinný môže z dôvodov podľa odseku 1 podať do 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie návrh na zastavenie exekúcie. Návrh na zastavenie exekúcie musí byť odôvodnený a musia v ňom byť uvedené všetky skutočnosti, ktoré povinný môže ku dňu podania návrhu uplatniť. Takýto návrh má odkladný účinok.

16. V zmysle § 61l ods. 3 prvá veta Exekučného poriadku, ak je tu dôvod zastavenia exekúcie, súd exekúciu zastaví a rozhodne o trovách exekúcie vrátane určenia ich výšky; inak návrh zamietne.

17. V zmysle § 45 ods. 1 Exekučného poriadku, exekučným titulom je vykonateľné rozhodnutie súdu, ak priznáva právo, zaväzuje k povinnosti alebo postihuje majetok.

18. V zmysle § 61e Exekučného poriadku, po začatí exekúcie sa neprihliadne na jednostranné započítanie vzájomnej pohľadávky povinného voči oprávnenému, ibaže je priznaná exekučným titulom, na podklade ktorého by povinný mohol viesť exekúciu.

19. V zmysle § 580 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v platnom znení, ak veriteľ a dlžník majú vzájomné pohľadávky, ktorých plnenie je rovnakého druhu, zaniknú započítaním, pokiaľ sa vzájomne kryjú, ak niektorý z účastníkov urobí voči druhému prejav smerujúci k započítaniu. Zánik nastane okamihom, keď sa stretli pohľadávky spôsobilé na započítanie.

20. V zmysle § 358 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v platnom znení, na započítanie sú spôsobilé pohľadávky, ktoré možno uplatniť na súde. Započítaniu však nebráni, ak je pohľadávka premlčaná, ale premlčanie nastalo až po dobe, keď sa pohľadávky stali spôsobilými na započítanie.

21. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 249 CSP a dospel k záveru, že sťažnosť povinného čo sa týka dôvodov zamietnutia návrhu na zastavenie exekúcie nie je dôvodná. Podaná sťažnosť je však čiastočne dôvodná pokiaľ ide o výroky II. a III. napadnutého uznesenia v súvislosti s nárokom oprávneného na náhradu trov exekúcie, kde povinný rozporoval nesprávne priznanie trov právneho zastúpenia. Celkovo však treba konštatovať, že vyšší súdny úradník správne zistil skutkový stav veci a z takto zisteného skutkového stavu urobil aj správny právny záver a svoje rozhodnutie dostatočne odôvodnil. Napriek tomu, že sa nevysporiadal so všetkými námietkami účastníkov konania resp. nevysporiadal sa s nimi v takom rozsahu, ako to účastníci (konkrétne povinný) očakával, uvedené súd prvej inštancie nepovažoval za tak vážne pochybenie, aby napadnuté uznesenie zrušil a vec mu vrátil na nové rozhodnutie, pretože napadnuté uznesenie vyššieho súdneho úradníka vyhodnotil ako vecne správne, pričom rozsiahlou právnou argumentáciou povinného, ktorú zopakoval aj v podanej sťažnosti, sa zaoberal sudca prvej inštancie v tomto rozhodnutí.

22. V prvom rade sudca považuje za nevyhnutné vyjadriť sa k námietke povinného ohľadom porušenia princípu rovnosti zbraní, keď mu súd nedoručil podania oprávneného predtým, než o nich rozhodol. Sudca k uvedenému uvádza, že aj keď povinnému vyjadrenia oprávneného (konkrétne stanovisko k návrhu na zastavenie exekúcie, stanovisko k uzneseniu sudcu z 09.12.2019) neboli pred rozhodnutím vyššieho súdneho úradníka doručené, voči rozhodnutiu o zamietnutí jeho návrhu na zastavenie exekúcie bola prípustná sťažnosť, v dôsledku čoho rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka nebolo konečné. Povinný v tomto exekučnom konaní mohol na vyjadrenie oprávneného reagovať podaním sťažnosti, ktorú nakoniec i podal a táto mala za následok, že sa o jeho návrhu na zastavenie exekúcie ďalej koná. V zmysle judikatúry Ústavného súdu SR (napr. uznesenie IV. ÚS 20/2019 zo 17.01.2019) je zásada kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní v exekučnom konaní značne oslabená. Exekučné konanie je osobitným druhom občianskeho súdneho konania, v ktorom všeobecný súd posudzuje splnenie podmienok pre nútený výkon exekučného titulu. Exekučný súd nemal Exekučným poriadkom, ani subsidiárne Civilným sporovým poriadkom stanovenú povinnosť, ani možnosť zasielať každé vyjadrenie oprávneného na vyjadrenie povinnému, nakoľko zákonodarca po novele č. 2/2017 Z.z. obmedzil možnosť právnych debát.

23. Súd sa pred posúdením samotnej sťažnosti zaoberal aj námietkou oprávneného čo sa týka formálnych nedostatkov podanej sťažnosti, a totiž že nebola povinným podaná v správnom formáte .asice. V tejto súvislosti bolo dopytom na správcu súdnych databáz zistené, že sťažnosť bola podaná do elektronickej schránky súdu, na elektronickej formulári, ktorý je autorizovaný a podpis je platný, z čoho vyplýva, že sťažnosť proti napadnutému uzneseniu vyššieho súdneho úradníka bola zo strany povinného podaná správne.

24. Následne pristúpil sudca prvej inštancie k prejednaniu samotnej sťažnosti povinného, pričom k námietke týkajúcej sa obsahu vydaného uznesenia vyššieho súdneho úradníka (ktoré podľa názoru povinného nenaplnilo intencie zrušujúceho uznesenia sudcu zo dňa 09.12.2019) uvádza, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. Súd je však povinný na tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (IV. ÚS 329/04, II. ÚS 106/05, III. ÚS 32/07, III. ÚS 302/09, III. ÚS 75/2010), čomu podľa názoru súdu prvej inštancie učinil i konajúci vyšší súdny úradník napadnutým uznesením zadosť.

25. Po oboznámení sa s napadnutým uznesením a tiež s celým obsahom spisu súd prvej inštancie vyhodnotil napadnuté uznesenie ako vecne správne. Napriek tomu, že vyšší súdny úradník aplikoval pri posudzovaní jednostranného zápočtu zo strany povinného vo svojom rozhodnutí ustanovenie § 61e Exekučného poriadku, ktoré bolo do právneho poriadku SR zahrnuté až s účinnosťou k 01.04.2017, t.j.

až po vykonaní samotného započítacieho úkonu, táto skutočnosť nemá za následok nesprávne právne posúdenie veci, nakoľko sa vecne zaoberal aj samotnými účinkami takéhoto započítacieho prejavu vôle a návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol aj s poukazom na iné dôvody. Odôvodnenie uznesenia vyššieho súdneho úradníka, najmä v bodoch č. 20-21 považuje sudca prvej inštancie sa dostatočné a jednoznačné, pričom dáva povinnému odpovede na všetky podstatné namietané skutočnosti. S poukazom na to súd prvej inštancie nepovažoval uvedené za tak vážne pochybenie, aby napadnuté uznesenie zrušil a vec mu vrátil na nové rozhodnutie, pretože zrušením napadnutého uznesenia by sa postavenie povinného nezmenilo, nedošlo by k zlepšeniu jeho procesného postavenia ani k vyhovneniu podanému návrhu. Súd prvej inštancie konštatuje, že sa stotožnil s dôvodmi uvedenými v napadnutom uznesení, pre ktoré vyšší súdny úradník návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol s tým, že tieto dôvody nad rámec uvedeného dopĺňa aj v tomto rozhodnutí.

26. Sudca preskúmal rozsiahlu argumentáciu povinného a oprávneného v tomto konaní a konštatuje, že teraz namietané skutočnosti ohľadom vyplatenia súm priznaných trov predchádzajúceho súdneho konania (konkrétne sumy 10.797,43 Eur dňa 03.08.2009 a sumy 1.375,58 Eur dňa 12.12.2011) mal povinný uplatňovať vo vzťahu k oprávnenému v štádiu pred začatím exekúcie, napr. vo forme žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia. Okolnosti predchádzajúce vydaniu exekučného titulu nemôžu byť predmetom skúmania exekučného súdu, nakoľko tento už neskúma vecnú správnosť predloženého exekučného titulu (rozhodnutia všeobecného súdu), nakoľko je týmto rozhodnutím súdu viazaný. Materiálny prieskum exekučného titulu môže exekučný súd urobiť len v prípade, ak sa v konaní, v ktorom bol vydaný exekučný titul, uplatňoval nárok v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou a kde nebolo možné namietat alebo preskúmať neprijateľné zmluvné podmienky. Akékoľvek hmotnoprávne námietky (vrátane kompenzačných námietok) povinný mohol a mal uplatniť v súdnom konaní. To, že tak povinný neurobil, zaťažuje povinného. V podstate ide o rešpektovanie zásady „práva patria bdelym“, ktorú zdôrazňuje i Ústavný súd Slovenskej republiky v rámci svojej rozhodovacej činnosti. Nemožno opomenúť, že povinný je právnickou osobou so samostatným právnym oddelením, a teda sa jedná o právne zdatný subjekt, ktorý mal možnosť po zrušení rozhodnutia o povinnosti k náhrade trov konania v dovolacom konaní - ohľadom sumy 10.797,43 Eur z rozsudku KS BA z18.06.2009 a následne po ďalšom zrušení rozhodnutia ohľadom sumy trov vo výške 1.375,56 Eur z rozsudku KS BA z 20.10.2011 - žiadať žalobcu (teraz oprávneného) o vydanie bezdôvodného obohatenia vo vzťahu k už vyplateným sumám trov, ktoré boli neskôr vydanými rozhodnutiami Najvyššieho súdu SR zrušené a vec bola vrátená opäť na Krajský súd v Bratislave.

27. Podľa § 107 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

28. Ustanovenie § 107 Občianskeho zákonníka upravuje premlčanie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia. Počiatok plynutia dvojročnej objektívnej premlčacej lehoty na uplatnenie tohto práva je stanovený na okamih získania subjektívnej vedomosti o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil, pričom obidva predpoklady musia byť súčasne splnené a až týmto okamihom dochádza k vzniku oprávnenia uplatniť si právo na súde. Objektívna premlčacia lehota začína plynúť od právnej udalosti zakladajúcej nárok oprávneného, ktorou je v tomto prípade bezdôvodné obohatenie, teda od okamihu, kedy došlo k bezdôvodnému obohateniu (v prejednávanom prípade ku dňu právoplatnosti zrušujúceho rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Cdo/41/2010-303 zo dňa 15.04.2011 a následne aj ďalšieho zrušujúceho rozhodnutia sp.zn. 5Cdo/49/2012-371 zo dňa 28.11.2013). Subjektívna premlčacia lehota môže začať plynúť kedykoľvek počas plynutia objektívnej lehoty. Objektívna premlčacia lehota však nijakým spôsobom nepredlžuje lehotu subjektívnu. To znamená, že oprávnený subjekt môže uplatniť právo na vydanie bezdôvodného obohatenia najneskôr v posledný deň objektívnej premlčacej lehoty. K obdobným právnym záverom došiel Najvyšší súd SR tiež v rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/121/2009, v ktorom uviedol, že pre začiatok behu 2-ročnej subjektívnej premlčacej doby je rozhodný deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. Pri posudzovaní začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby je potrebné vychádzať zo skutočnej, nie predpokladanej vedomosti oprávneného o tom, že na úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia došlo a kto ho získal. Touto vedomosťou § 107 ods. 1 OZ nemieni znalosť právnej kvalifikácie, ale znalosť skutkových

okolností, z ktorých možno zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie vyvodiť. Začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby možno spájať s okamihom, v ktorom si žalobca musel byť vedomý toho, že bez existujúceho právneho dôvodu plnenia previedol na účet žalovaného určitú sumu. V prípade subjektívnej premlčacej doby je jej začiatok viazaný na skutočnú vedomosť oprávneného (spotrebiteľa) o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o osobe, ktorá sa na jeho úkor obohatila. Slová „keď sa oprávnený dozvie“ je potrebné vykladať v tom zmysle, že oprávnená osoba musí nadobudnúť vedomosť o skutočnostiach uvedených v § 107 ods. 1 OZ. Nie je možné len predpokladať, že by oprávnená osoba mohla skutkové okolnosti vedieť alebo že by sa to mohla dozvedieť, ak mala dozvedieť, ak by vynaložila potrebnú starostlivosť. Uvedený základný predpoklad je potvrdený aj v rozhodnutiach súdov vrátane rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, napr. sp. zn. 5Cdo/121/2009, 3Cdo/169/2017.

29. Bezdôvodným obohatením je v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, alebo plnením z neplatného právneho úkonu, alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, alebo aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. Bezdôvodné obohatenie má významné postavenie aj pri zániku záväzkov. V prípade ak došlo k zániku zmluvy (alternatívne i rozhodnutia) z dôvodu jej neplatnosti alebo zrušenia, každý z jej účastníkov je povinný vrátiť druhému to, čo na základe tejto zmluvy (či rozhodnutia) získal. Ak by k vráteniu navzájom prijatých plnení medzi účastníkmi nedošlo, tieto „nevrátené“ plnenia sa považujú za bezdôvodné obohatenie. Vydania bezdôvodného obohatenia sa vo všeobecnosti môže žalobca domáhať spravidla žalobou na splnenie povinnosti v zmysle § 137 písm. a) Civilného sporového poriadku voči žalovanému. Premietnutím uvedeného na prejednávany prípad možno teda o začatí plynutia subjektívnej lehoty na uplatnenie vydania bezdôvodného obohatenia pre povinného hovoriť od momentu, keď mu boli doručené vyššie označené zrušujúce uznesenia Najvyššieho súdu SR (pričom pre každú parciálnu časť nároku - 10.797,43 Eur a 1.375,56 Eur plynula 2-ročná subjektívna lehota samostatne od konkrétneho dátumu doručenia). Nakoľko povinný do dnešného dňa nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia voči oprávnenému neuplatnil, možno jednoznačne konštatovať, že jeho nárok je v súčasnosti už premlčaný.

30. Povinný sa v návrhu na zastavenie exekúcie a v podanej sťažnosti bránil zánikom pohľadávky v dôsledku uskutočnenia jednostranného zápočtu pohľadávok. Uvedený právny úkon – list vypracovaný právnym odborom spoločnosti Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s. zo dňa 13.03.2014 bol adresovaný a doručený F. G. H., ktorá oprávneného právne zastupovala v súdnom konaní o náhradu škody, kde došlo k vydaniu exekučného titulu. Obsahom tohto listu – ktorý povinný označuje za zápočtový úkon – bolo konštatovanie, že spoločnosť Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s. uhradila právnej zástupkyňi JUDr. Borovskej trovy právneho zastúpenia nasledovne: sumy 10.797,43 Eur dňa 03.08.2009 a sumu 1.375,56 Eur dňa 12.12.2011. Jednalo sa o úhrady v súvislosti so zastupovaním klienta A. B. v konaní o zaplatenie 404.052,97 Eur s príslušenstvom, v rámci ktorého bolo povinnej spoločnosti dňa 13.03.2014 doručené uznesenie Krajského súdu v Bratislave, č. k. 9Co/7/2014-385 zo dňa 31.01.2014, ktorým tento súd zaviazal menovanú spoločnosť povinnosťou úhrady trov právneho zastúpenia vo výške 12.172,99 Eur. S prihliadnutím na skôr vykonané úhrady má spoločnosť Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s. za to, že jej na základe uvedeného uznesenia nevznikla povinnosť uhradiť v prospech účtu F. H. sumu 12.172,99 Eur, nakoľko si túto povinnosť splnili už spomínanými skôr vykonanými úhradami v celkovej sume 12.172,99 Eur. Podľa názoru súdu nemožno povedať, že by z obsahu celého listu malo byť zrejmé, že sa jedná o zápočtový prejav vôle. Povinný v ňom de facto stroho konštatuje, že vzhľadom na skôr vykonané úhrady neviduje voči oprávnenému žiadnu povinnosť k zaplateniu sumy 12.172,99 Eur.

31. Podľa § 580 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak veriteľ a dlžník majú vzájomné pohľadávky, ktorých plnenie je rovnakého druhu, zaniknú zápočtaním, pokiaľ sa vzájomne kryjú, ak niektorý z účastníkov urobí voči druhému prejav smerujúci k zápočtaniu. Zánik nastane okamihom, keď sa stretli pohľadávky spôsobilé na zápočtie.

32. Podľa § 580 ods. 3 Občianskeho zákonníka, zápočítať nemožno premlčané pohľadávky, pohľadávky, ktorých sa nemožno domáhať na súde, ako aj pohľadávky z vkladov. Proti splatnej pohľadávke nemožno zápočítať pohľadávku, ktorá ešte nie je splatná.

33. Vo vzťahu k inštitútu zápočtania pohľadávky je potrebné povedať, že zápočtový prejav sám o sebe nespôsobuje preukázanie zániku pohľadávky. Okrem zápočtového prejavu je účastník konania povinný preukázať súdu aj to, že pohľadávka, ktorú má voči oprávnenému, je existujúca a spĺňa

požiadavky stanovené v § 580 a § 581 Občianskeho zákonníka pre platné započítanie. Funkciou započítania (kompenzácie) je predísť dvojakému splneniu vzájomných pohľadávok. Započítaním vo forme jednostranného právneho úkonu jedna strana (za splnenia zákonom stanovených predpokladov) zrušuje vzájomné pohľadávky, ak sa tieto kryjú. Započítanie vzájomných pohľadávok má právne účinky zániku záväzku k okamihu, keď sa pohľadávky spôsobilé na započítanie stretnú (t.j. sú splatné), pričom k tomu musí pristúpiť buď jednostranný kompenzačný prejav účastníka, alebo dohoda účastníkov. Započítací prejav vôle musí smerovať voči druhému účastníkovi záväzkového vzťahu, nakoľko sa jedná o hmotnoprávny úkon. Právne účinky tohto prejavu nastanú, keď sa dostane do dispozičnej sféry druhého účastníka (s použitím ustanovenia § 43a ods. 2 Občianskeho zákonníka). Ak je prejav vôle doručený druhej strane a bol urobený platne, dochádza k zániku pohľadávok v okamihu, keď sa tieto stretli (to znamená s účinkami ex tunc, spätne). Práve doručenie započítacieho prejavu je v prejednávanej príhode sporné. Povinný tvrdí, že doručením jeho listu z 13.03.2014 k rukám právnej zástupkyne oprávneného doručil predmetný úkon de iure aj samotnému oprávnenému, čím došlo k naplneniu hmotnoprávných účinkov započítania. Oprávnený naopak tvrdí, že predmetný právny úkon započítania je voči oprávnenému irelevantný, nakoľko bol adresovaný F. G. H., ktorá nie je účastníkom konania, nie je a ani nebola osobou oprávnenou k nárokom vyplývajúcim z exekučného titulu, ale v predmetnom konaní si nároky uplatňoval oprávnený A. B., ktorému bola prisúdená náhrada trov konania. Navyše v čase doručenia listu povinného z 13.03.2014 už bolo rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 9Co/7/2014-63/385 právoplatné a vykonateľné, čím ešte pred doručením listu povinného zaniklo i právne zastúpenie medzi oprávneným a JUDr. Evou Borovskou.

34. Uvedený započítací úkon teda nebol zo strany oprávneného akceptovaný a z vyjadrení oprávneného vyplýva, že oprávnený trvá na legitímite svojho nároku vyplývajúceho z exekučného titulu. Sporným sa medzi účastníkmi konania tak stala otázka, či týmto jednostranným započítaním pohľadávok došlo alebo nedošlo k zániku pohľadávky oprávneného vymáhanej v predmetnej exekúcii. Z pohľadu súdu prvej inštancie je v tomto kontexte potrebné vyriešiť polemiku, či je doručenie hmotnoprávneho úkonu právnenému zástupcovi účastníka konania spôsobilé privodiť zamýšľané právne následky. Už vyšší súdny úradník sa v napadnutom uznesení zaoberal touto otázkou, pričom poukázal na judikát Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 85/2017 zo dňa 02.02.2017. Meritom veci v rámci uvedeného judikátu bolo posúdenie aktívnej a pasívnej legitímácie advokáta vo vzťahu k nároku na vydanie bezdôvodného, pričom ústavný súd v ňom prezentoval svoj právny názor, že v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré pozostáva zo zaplatenej náhrady trov konania podľa právoplatného a neskôr zrušeného súdneho rozhodnutia (ak v súlade s týmto rozhodnutím bola náhrada zaplatená do rúk alebo na účet advokáta zastupujúceho účastníka, ktorému bola náhrada trov konania prisúdená), nie je pasívne legitimovaným subjektom na vydanie bezdôvodného obohatenia advokát, ale sám účastník, ktorému bola náhrada trov prisúdená. Poukázal na v tom čase účinný § 149 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého ak advokát zastupoval účastníka, ktorému bola prisúdená náhrada trov konania, je ten, ktorému bola uložená náhrada týchto trov, povinný túto advokátovi zaplatiť (teraz § 263 CSP - ak bola v konaní úspešná strana zastúpená advokátom, súd uvedie v uznesení o výške náhrady trov konania ako prijímateľa náhrady trov konania advokáta, pozn. sudcu), nezakladá to však aktívnu legitímáciu advokáta na náhradu týchto trov konania. Oprávneným subjektom je aj v tomto prípade účastník konania, ktorý sa právoplatnosťou rozhodnutia stáva veriteľom pohľadávky na náhradu trov. Určenie povinnosti zaplatiť náhradu trov konania advokátovi je len stanovením platobného miesta. Sám však nie je oprávnený podať vo vlastnom mene odvolanie proti rozhodnutiu o trovách konania a nie je ani oprávnený vo vlastnom mene tento nárok exekučne vymáhať. Zaplatením náhrady trov konania advokátovi (do jeho rúk alebo na jeho účet) podľa neskôr zrušeného súdneho rozhodnutia, vzniká bezdôvodné obohatenie tomu, v mene koho advokát náhradu prijal, t. j. účastníkovi, ktorého v konaní zastupoval a ktorému bola ich náhrada prisúdená. Advokát nie je pasívne legitimovaným subjektom v konaní o vydanie takéhoto bezdôvodného obohatenia, vrátane jeho príslušenstva.

35. Súd prvej inštancie nemá dôvod odkláňať sa od platnej judikatúry v súvislosti s posúdením postavenia právneho zástupcu účastníka konania, keď rovnako ako vyšší súdny úradník v napadnutom uznesení dospel k záveru, že doručenie listu povinného z 13.03.2014 (t.j. deklarovaneho jednostranného započítacieho úkonu) k rukám advokátky F. G. H., ktorá oprávneného právne zastupovala v predchádzajúcom súdnom konaní, nemá hmotnoprávne účinky zániku záväzku povinného vyplývajúceho z právoplatného a vykonateľného exekučného titulu. Je potrebné konštatovať, že povinný nekonal pri započítacom úkone s dostatočnou odbornou starostlivosťou a ani v súlade so zásadou „práva patria bdelym“. Ako subjekt právne zdatný mohol byť obozretnejší a predmetný list – započítací prejav

vôle adresovať nielen advokátke JUDr. Borovskej, ale aj samotnému oprávnenému, čím by zamedzil vzniku nejasností a polemík. Právny poriadok Slovenskej republiky totiž vychádza zo zásady „vigilantibus iura scripta sunt“, ktorá platila už v rímskom práve, podľa ktorej „práva patria len bdelym“ (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. V slobodnej spoločnosti je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením či zanedbaním môžu strácať svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné a pod.. To platí obdobne aj o využívaní zákonných procesných ustanovení včítane využitia možnosti podania opravných prostriedkov (citované z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Sžf 65/2011).

36. Za stavu, keď oprávnený v predmetnej veci poprel jednostranný zápočet a vzniesol voči započítavanej pohľadávke viaceré relevantné výhrady, sťažnostný súd považuje pohľadávku povinného voči oprávnenému za spornú, a preto vyhodnotil, že k zániku pohľadávky oprávneného na základe deklarovaného jednostranného zápočtu povinného nedošlo. Iný postup by bol možný, len ak by oprávnený pohľadávku povinného uznal, kedy by sa táto považovala za nespornú. Je pritom treba zdôrazniť, že primárnym cieľom exekúcie je vymôcť pohľadávku oprávneného priznanú mu exekučným titulom, úlohou exekučného konania a exekučného súdu nie je rozhodovať spor o existencii pohľadávky povinného, ktorú uplatnil k započítaniu.

37. Ako už bolo uvedené vyššie, právoplatné a vykonateľné rozhodnutie súdu je záväzné, nezmeniteľné a vynútiteľné. Priamym dôsledkom vymenovaných účinkov rozhodnutia, ktoré je súčasne exekučným titulom je, že ho v rámci prebiehajúceho exekučného konania už nie je možné exekučným súdom preskúmať z hľadiska jeho vecnej správnosti a nemožno ho meniť ani zrušovať, nakoľko tieto úkony prislúchajú len súdu, ktorý rozhoduje o opravných (či už riadnych alebo mimoriadnych) prostriedkoch proti nemu. Rozsah preskúmania rozhodnutia exekučného titulu exekučným súdom sa obmedzuje len na to, či exekučný titul vydal orgán oprávnený na jeho vydanie, či sú splnené podmienky formálnej a materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu a či sú účastníci exekučného konania nositeľmi vymáhaných práv a povinností, čo exekučný súd robí už v štádiu pred udelením poverenia súdnemu exekútorovi, ktoré je predpokladom pre začatie vykonávania exekúcie. Rovnako v prípade podania návrhu na zastavenie exekúcie zo strany povinného môže exekučný súd preskúmať len okolnosti predpokladané zákonom (§ 61k ods. 1 Exekučného poriadku), ktorými sú okolnosti, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu a spôsobili zánik vymáhaného nároku, zrušenie exekučného titulu, dôvody týkajúce sa neprípustnosti uznania alebo výkonu cudzieho exekučného titulu a iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu.

38. Súd uvádza, že povinný v konaní o návrhu na zastavenie exekúcie neunesol dôkazné bremeno. Je teda možné konštatovať, že oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie oprávnene, nakoľko splnil zákonom požadované požiadavky pre začatie exekučného konania a svojho nároku sa domáha na základe spôsobilého exekučného titulu. V čase začatia exekúcie existoval nárok oprávneného voči povinnému vyplývajúci z vykonateľného rozhodnutia a keďže povinný si povinnosť ním uloženú dobrovoľne nesplnil, exekúcia je vedená oprávnene.

39. S poukazom na uvedené súd má za to, že vyšší súdny úradník postupoval správne a v súlade so zákonom, keď v danej veci zamietol návrh povinného na zastavenie exekúcie z dôvodu, že povinný nepreukázal dôvody na zastavenie exekúcie. Keďže neboli zistené a preukázané žiadne skutočnosti, ktoré by viedli k zastaveniu exekúcie, súd sťažnosť povinného vo vzťahu k výroku I. uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 23Ek/368/2019 zo dňa 12. januára 2021 ako nedôvodnú zamietol.

40. Povinný podal sťažnosť aj do výrokov II., III. a IV. uznesenia vyššieho súdneho úradníka. Sudca prvej inštancie preskúmal napadnuté uznesenie aj v tejto časti, pričom zistil, že sťažnosť povinného voči výrokom o náhrade trov exekúcie je čiastočne dôvodná. Po preštudovaní veci dospel k záveru o tom, že formulácia povinnosti k náhrade trov právneho zastúpenia oprávneného v exekúcii, rozdelená v napadnutom uznesení do dvoch samostatných výrokov, je pomerne zmätočná, preto sudca pristúpil v tomto rozhodnutí k zmene výrokov II. a III. s tým, že tieto nahradil jedným spoločným výrokom ukladajúcim povinnému povinnosť nahradiť oprávnenému účelne vynaložené a odôvodnené trovy exekúcie. Pokiaľ ide o ich súhrnnú výšku, sudca prvej inštancie posúdil každý z uplatnených úkonov

právnej služby jednotlivu s tým, že na záver o existencii nároku na náhradu trov aplikoval zásadu (celkového) úspechu v spore.

41. Podľa § 199a ods. 1 Exekučného poriadku, trovami oprávneného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s podaním návrhu na vykonanie exekúcie a v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie, výdavky na zaplatený súdny poplatok a hotové výdavky spojené s podaním návrhu na vykonanie exekúcie.

42. Podľa § 199d ods. 1 Exekučného poriadku, oprávnený má voči povinnému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v exekučnom konaní platil, v rozsahu, v akom ich súd uviedol v poverení na vykonanie exekúcie alebo dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie, ak ide o výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie.

43. Podľa § 13a ods. 2 písm. c) 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), odmena vo výške jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za každý z týchto úkonov právnej služby: ak ide o výkon rozhodnutia alebo exekúciu, prevzatie a prípravu zastúpenia, návrh na začatie konania, vyjadrenie k takému návrhu, zastupovanie na pojednávaní, odvolanie proti rozhodnutiu a vyjadrenie k takému odvolaniu.

44. Podľa § 16 ods. 3 vyhlášky, od klienta možno požadovať na náhradu výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné sumu vo výške jednej stotiny výpočtového základu za každý úkon právnej služby. Túto sumu môže advokát požadovať aj vtedy, ak sa na jej náhrade s klientom osobitne nedohodol.

45. Z obsahu spisu vyplýva, že o návrhu povinného na zastavenie exekúcie bolo prvýkrát rozhodnuté uznesením vyššieho súdneho úradníka Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 23Ek/368/2019 zo dňa 17.10.2019 tak, že podaný návrh bol zamietnutý a oprávnenému bol priznaný nárok na náhradu výdavkov za zastupovanie advokátom v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie vo výške 153,37 Eur. Na základe sťažnosti povinného bolo toto uznesenie zrušené uznesením sudcu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 23Ek/368/2019 zo dňa 09.12.2019 a vec bola vrátená vyššiemu súdnemu úradníkovi na ďalšie konanie. Vyšší súdny úradník o návrhu povinného na zastavenie exekúcie opätovne rozhodol napadnutým uznesením, pričom o trovách konania rozhodol nasledovne: II. Oprávnený má nárok na náhradu trov pôvodného exekučného konania vo výške 368,09 Eur, ktoré budú od povinného vymáhané na základe dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie. III. Oprávnený má nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v súvislosti s vyjadrením k sťažnosti proti uzneseniu sp. zn. 23Ek/368/2019 zo dňa 17.10.2019 vo výške 184,04 Eur, ktoré budú od povinného vymáhané na základe dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie.

46. V prvom rade súd prvej inštancie považuje za potrebné poukázať na to, že právna úprava trov exekúcie je v Exekučnom poriadku v zásade komplexná, pričom Civilný sporový poriadok je možné aplikovať len na tie momenty exekučného konania, ktoré nie sú Exekučným poriadkom upravené komplexne (napr. § 255 CSP zásada úspechu a neúspechu). Exekučný poriadok v pozícii *lex specialis* vymedzuje okruh subjektov, o nákladoch ktorých možno uvažovať ako o trovách exekučného konania a následne jednotlivé zložky trov týchto subjektov vymedzuje Exekučný poriadok v § 195 až 199g taxatívnym spôsobom, spolu s pravidlami pre ich uplatnenie a (prípadnú) náhradu. Keďže sa jedná o taxatívny výpočet, náklady iných subjektov, ale ani iné náklady nominovaných subjektov nemožno považovať za trovy exekučného konania (Števček, M., Kotrecová, A., Tomašovič, M., Molnár, P. a kol. Exekučný poriadok. Komentár. 3. vydanie. Praha : C. H. Beck, 2018, s. 814). V ustanovení § 199a Exekučného poriadku zákon taxatívnym spôsobom ďalej vymenúva, čo považuje za trovy účastníkov konania, a teda na strane oprávneného sú to výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s podaním návrhu na vykonanie exekúcie a v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie, výdavky za zaplatený súdny poplatok a hotové výdavky spojené s podaním návrhu na vykonanie exekúcie; na strane povinného sú to výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s podaním návrhu na zastavenie exekúcie.

47. Pokiaľ ide o samotnú náhradu trov účastníkov exekučného konania v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie, ktorým povinný vlastne inicioval exekučný spor s oprávneným, pravidlá pre

priznanie náhrady normuje § 199d Exekučného poriadku. Vychádzajúc z uvedeného ustanovenia treba konštatovať, že „osud“ náhrady trov oprávneného a povinného v súvislosti s návrhom na zastavenie exekúcie závisí od meritórneho výsledku sporu, teda od toho, ako sa s konečnou platnosťou rozhodne o návrhu na zastavenie exekúcie. Inak povedané, povinnému vzniká nárok na náhradu trov v súvislosti s návrhom na zastavenie exekúcie len v prípade, ak s týmto návrhom bol v konečnom dôsledku úspešný, t.j. len v prípade, keď návrh na zastavenie exekúcie rezultuje v uznesení exekučného súdu o zastavení exekúcie. Pokiaľ bol návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietnutý, nárok na náhradu trov vzniká oprávnenému. V prípade čiastočného vyhovenia návrhu na zastavenie exekúcie je potrebné ako kritérium priznania náhrady trov konania zohľadniť aj zásadu úspechu vo veci vyjadrenú v § 255 CSP alebo aj zásada zodpovednosti za výsledok sporu vyjadrenú v § 256 CSP.

48. Pre posúdenie úspechu účastníka v konaní v celom rozsahu je nutné v rozhodnutí, ktorým sa konanie o návrhu na zastavenie exekúcie končí, porovnať to, čoho sa povinný svojím návrhom domáhal a v akom rozsahu súd jeho návrhu na zastavenie exekúcie vyhovel. Ako už sťažnostný súd vyššie uviedol, u povinného ide o plný úspech vo veci vtedy, ak sa výrok meritórneho rozhodnutia zhoduje s navrhovaným petitom, t.j. ak sa návrhu na zastavenie exekúcie vyhovel v plnom rozsahu a exekúcia sa zastavila. V tom prípade má úspešný účastník nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti účastníkovi, ktorý úspech vo veci nemal. Prípadný čiastkový úspech povinného v sťažnostnom konaní, v ktorom bolo v poradí prvé rozhodnutie okresného súdu zrušené, neznamenal pre oprávneného stratu exekučného sporu, resp. nemal za následok následne zastavenie exekúcie v konečnom rozhodnutí. Tento čiastkový neúspech oprávneného sa následne zohľadňuje len pri rozhodovaní o tom, ktoré uplatnené úkony predstavujúce trovy konania sú aj trovami účelne vynaloženými na úspešné uplatnenie práva, teda, či budú účastníkovi pri rozhodovaní v zmysle § 251 CSP priznané.

49. Z konečného - meritórneho rozhodnutia o návrhu povinného (t.j. z napadnutého uznesenia v spojení s týmto uznesením sudcu prvej inštancie) jednoznačne vyplýva, že povinný bol so svojím návrhom na zastavenie exekúcie v konečnom dôsledku neúspešný, keďže súd jeho návrh na zastavenie exekúcie podľa § 61l ods. 3 Exekučného poriadku zamietol. Vzhľadom na priebeh veci je však na mieste zohľadniť parciálny úspech povinného v rámci „prvého sťažnostného konania“, kde došlo uznesením sudcu z 09.12.2019 na základe sťažnosti povinného k zrušeniu uznesenia vyššieho súdneho úradníka tým, že súd neprizná oprávnenému náhradu trov konania na úkon právnej služby (vyjadrenie k sťažnosti povinného z 09.11.2019), nakoľko v tomto „prvom“ sťažnostnom konaní bol povinný vo svojom sťažnosťou úspešný.

50. S poukazom na uvedené rozhodol súd prvej inštancie o trovách exekúcie nasledovne: Nakoľko súd návrh povinného na zastavenie exekúcie s konečnou platnosťou zamietol, oprávnenému vznikol podľa ustanovenia § 199d ods. 1 Exekučného poriadku nárok na náhradu výdavkov spojených s jeho zastupovaním v prebiehajúcej exekúcii. Oprávnený si celkovo uplatnil nárok na náhradu trov právneho zastúpenia za 5 úkonov právnej služby – 1) príprava a prevzatie právneho zastúpenia z roku 2019, 2) vyjadrenie k návrhu na zastavenie exekúcie podané dňa 09.04.2019, 3) vyjadrenie k prvej sťažnosti podané dňa 09.11.2019, 4) stanovisko k uzneseniu súdu zo dňa 09.12.2019 a 5) vyjadrenie k druhej sťažnosti podané dňa 24.06.2021. Pri vyčíslení trov právneho zastúpenia súd vychádzal z tarifnej hodnoty veci vo výške 12.172,99 Eur v dôsledku čoho priznal oprávnenému nárok na náhradu účelne vynaložených trov pozostávajúcich z ? prevzatia a prípravy právneho zastúpenia (nakoľko toto nebolo uplatnené v návrhu na vykonanie exekúcie), ? z vyjadrenia k návrhu na zastavenie exekúcie z 09.04.2019 a ? z vyjadrenia k sťažnosti povinného z 24.06.2021, t.j. trovy právneho zastúpenia celkovo vo výške 461,18 Eur (3x odmena vo výške jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny v sume 143,57 Eur + 2x režijný paušál za rok 2019 vo výške á 9,80 Eur + 1x režijný paušál za rok 2021 vo výške 10,87 Eur). Takto priznané trovy súd prvej inštancie rozdelil vo výrokovej časti tohto uznesenia do výrokov I. (306,74 Eur) a III. (154,44 Eur), nakoľko výrok I. mení výroky o trovách exekúcie z uznesenia vyššieho súdneho úradníka (ktoré boli napadnuté sťažnosťou) a výrok III. sa týka výhradne trov sťažnostného konania, o ktorých rozhoduje samostatne sudca prvej inštancie. Za ďalšie uplatnené úkony právnej služby súd oprávnenému nárok na náhradu trov nepriznal, nakoľko úkon „stanovisko k uzneseniu súdu zo dňa 9.12.2019“ vyhodnotil súd ako nadbytočný, resp. neúčelne vynaložený, pričom podľa § 13a ods. 2 písm. c) vyhlášky, odmena za takýto úkon právnej služby oprávnenému nepatrí. Pokiaľ ide o úkon právnej služby „vyjadrenie k prvej sťažnosti podané dňa 09.11.2019“, dôvody nepriznania nároku na jeho náhradu súd popísal vyššie v tomto uznesení. Priznaná suma náhrady trov

právneho zastúpenia bude v prospech oprávneného vymáhaná po právoplatnosti tohto uznesenia na základe dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie v zmysle § 199d ods. 1 Exekučného poriadku.

51. Pretože súd prvej inštancie sťažnosť povinného v prevažnej časti zamietol a povinný bol so svojim návrhom na zastavenie exekúcie v konečnom dôsledku neúspešný, nevznikol mu nárok na náhradu trov konania. Z tohto dôvodu mu sťažnostný súd nárok na náhradu vynaložených trov exekúcie v sťažnostnom konaní nepriznal.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné podať odvolanie. (§ 202 ods. 3 Exekučného poriadku).

Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku).

V Banskej Bystrici dňa 8. novembra 2023

JUDr. Katarína Zdechovanová
sudkyňa